

מסורת הש"ס

(א) נדרים פנ. לעיל יט.
(ב) שנועות ח. לעיל יט. ב"ק
לא: נדרים י. חטיות יא.
[נדרות סו. א.] (ג) [ל"ל בריבי
סירוס גדול הודר].
(ד) [וספסחא פ"ג], (ה) [שס
פ"ט], (ו) [ס"ל לה"ה], (ז) [ג"ל
דנב], (ח) [ל"ל לה"ה], (ט) [ל"ל
דקאמר הכס רש מנחין].

נוסחת הריב"ן

(א) היכל דמדרה צנור סי':
(ב) למירות: (ג) התקיים:

הגהות הב"ח

(ב) גם' וסנינרת חסרה
ר' שמעון לומר אם וס'
סמין משפוח שמע
מינה בעל מידו גיז מר
וטורא: (ג) רש"י ד"ה
תייתי נמי שולת: (ג) ד"ה
והא מי דמי לע"ג
דמיעקר עקר ליה
לנזירות מיתי:

הנהגות מהר"ב

[illegible]

מי שאמר פרק רביעי נזיר

הוא נמי רישא סופגא. את הארבעים דלמיה לריסה: (א) האשא שגרה
בבנין ונעמאם וא"כ הפר לה בעלה מביאה חטאם העוף. דאפילו
אחרינן דמיה כחטאם שמתו בעליה כיון דבעל מיעקר עקר לה לא
אשכחן בה דחיל לנמיה: (ב) יוסי נמי שולח העוף. ומאש לא פריך

דמיתיי נמי אשס דאין אשס נא אלס
במקום שערין ליכטן צומירוד אחרת:
י' הכי דחיתול עליו נירות צטורה:
(א) הכי מני. דמני אע"ג דהמערק ליה
נירות מייני ליה חטאת השוף: רבי
צאלישור הקשר ביא. דאמר דלרין
ספרה על ציער עזמן מן היין: ביא
מוסרס ותכירסא אסורה. דבעל
מינו גיין. ומקיים הכי ייחא ר' שמוען
אזמר אס אחרת הייני חמוקין
דמשמע על א' ומקיים ירושקין עלי
לקיים ואס לאו לא וכיון שספר לה
בעלה לראשונה שחיון ממותות:
מר

המזעזעז עיצמו מכל¹²² דבר על אחת כמה וכמה
האשה שנדרה בנייר ושמעה תבירתה ואמרה
ראשונה והפר לה היא מותרת ותבירתה אסורה (6)

1980-1981

והמזמורה הזאת נחלתה וגם עברה למעיקר עקיקר ועמה הדבר תמישטר
וההפסד וכן רבנן ומיימי לא חזר לשלפונתא דתנאי ר"ש דר"ש אמר אל
השכח ומה ראה היה מזה ומזה בין קיבלה מירידתו ולא על אש
הדב"י אומא בתוספתא (פ"ג) ולא בתוכותיו להיות אלף בתמוץ שמהי מו
שטהיה מוחרת לא יחול עליו מירידתו כל עיקר ור"ש לא כל שלפוני אמה
ע"ד דר"ש אפי' ואפי' לגד מפרשין למילתא הכי כנא פלוגא אמה
והוא וזכר בריה דרב כרי אמר חיינו דרבי בר חמא דבני רבי ב
תתפס או א"א. נדרים (דף ט"ז) משמע ליה דלמיעביל ליה לרמ
בנשר שלמים קודם וריקה אסור בשלילה ואחר וריקה מותר ואכל
היהדור לומר כזה שהיה נשר וזה שלמים מועיקר קודם וריקה ואכל
היהדור מותר ובשפתין ס' מפרשין דמר ויטרא נריה דרב מרי עני
הצירטה אסורה ופשיט' ב' דנתיבא מיבז גיין והשתא מר ויטרא דח
מזמורה עולת העוף וצירטה דאסורה היינו משום דנמעיקרא מיתפס
לכאסורה ובזאתו איסור דקעה לגדור ולעמוד אפי' יפר לה בעלה ויעקב
דנמעיקרא מתפס ל' דקעה טובא להאי פירושא דח דרמי בר חמא
הריקה אינה מתרת בנשר אלא מוריקה ואילן ולא למפרע והסד
עקיקר אפי' אם אחרת כמעיקרא מתפס צירטה היה לה להיות מוחרת
בזאתו הותרו מר כולם משום דחכם עקיקר הדור נשתקא
באסורה [וח] מניין לישב בדוח ויומר כי החכם אינו מתיר אלא נפתקא
באילו לא היה הדור היה מעולם כלל הלכך הותרו כולם אכל בעל
קעקער לענין זה תשיב דאלו נשאר עליה נדר קאת וצירטה אסורה וזה
מיתקא (צירטה) לעיל קאמר שה"ס כנשטרא ומה למאי נפקא מינה ל"א
והוא ו' לא אלא דהיהה שפיר להאי פירושא דההפסד הפסוק וי' וס

שמונה הוא כלומר אע"פ (הסכא) [התם] הנביא אינה פשוטה הלא
לנו להביא הנביא דרמי בר חמא [דלן] מהכא הנביא יש לנו לומר
הנביא הנביא להודיענו הסכרה דמשיקולא קמתפיס דלי [ולא] ש
וע"פ דלישנא דמתיא כהדיא [משמע] הפסיקוהו קיימא דמתיא לעיל
דלי דחי הפסיקוהו אלף קיימא דעל מיגו גי' וקאמי היינו דרמי
למחרי דחזירה אסורה י' שחמה וז' אלחנא ממשיקולא מתפיס דא
עבדנא אלף אמרי' ואני כמשיקולא כמו ה' שחמה אסורה עכשיו אחרי
הקודם וריקא אן קשה דמי דמי ודחי גבי אשה אמרי' דעתה אמשיק
נודר בשעת היסור אחר וריקא דמיס ואמאי יומא דדעתיה אמשי
לקאמר הדי ככר זה [בכשר וזה] שלמים קודם וריקא ובהי פליגי קו
לחלוקה וריקא דמיס. (הסכא) דלחלוקה למימר דלחלוקה וריקא דמיס ד
ויותר אלף הרי עלי בכשר וזכוי שלמים מהו ו' וע"כ מפרש הש"ס
ויכן סובר סוגיא דהכא וכן מפרש בנביא דלחוקן קונה בשבט גלי ד
הבול קמה (ד"ק גט.) עכ"פ אן בפ"י ד"ק (דף ע"ב.) דיש שינוי ללררור
בצעת קומא (הגהה"ה) ודחי הש"ס דלא הפסיקוהו אחר ברייתא
משוקרה דמיוס מתי אליל ליה בחזן מיקדש קודם כלומר אמרי' ש קד
בה קדושה לענין טומאת הגוף דאסור לאכול בשר שלמים בטומאה
במשיקולא מתפיס בקודם וריקא או לאחר וריקא לפי שהאדם טועמת

כב.

יד א מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכ' נו סמג
לאין רמב טור ש"ע י"ד
ס' רלד קעץף נא:

תורה אור השלם

1. וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶת־
לְחֻטָּאת וְאֶת־
וּכְפָר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא
עַל הַנֶּפֶשׁ וְקִדֵּשׁ אֶת־
רִאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:
בַּמִּדְבָּר וְיָא

הגהות התוספות

1. ז"ל דגרוסין לעיל.
2. כאן הוא סה"ד ומה"ד
3. ר"ש אומר אם אמרה כו'
4. ז"ל אם אמרה לא
5. תשובתי כו'.
6. ז"ל אסילו
7. כי אמרה ואני כו'.
8. כיצא
9. ליה נחמק.
10. ז"ל היבא
11. דמיתא כסר וכו' שלמי
12. אחר שגורק כו'.
13. ז"ל דאי
14. אחר זרקוק.
15. ז"ל דאי
16. כנינא אחפוס.

מוסף דש"י

וּכְסֵר עָלָיו. מִזֵּד כְּחַיִּי,
 מֵאֲשֶׁר הָטָא עַל הַנֶּפֶשׁ.
 מִשְׁמַע שִׁחָטָה נִפְסָה אִדָּם
 (בְּיָק צ.א.) וְכִי בִּרְצוֹן נִפְשָׁה
 הָטָא זֶה. מִי בִּרְצוֹן שִׁחָטָה
 הָטָא (תַּחֲנִינִי א.א.) אֵילָא
 מִפְּנֵי שִׁצְעֵר עֲצֻמוֹ מִן
 הָיִין. שֶׁלֹּא מִזֵּד לְעַבֵּר
 עֲלָם, כְּדֹמְרִין (הָרִיחַ א.)
 עֲלָם, אֵי אִכְלֵי הָאֵי עֲלָמָה
 מִי קָמִי לָהּ (תַּחֲנִינִי א.א.)

פי' הרא"ש

[illegible]

רבי נרם ואי סיד מינו גיין תיית עולת הקורבן. והיה דלם נמי איבעי לה לאחוי אלא נקט עולת העוף משום דמטות העוף ועולת העוף כחד קרא כמיני: **הא** מגי ר"א הקפד בר רבי פירוש לעולם מיעקר עקר ולכן אינה מביאה עולת העוף.

והטעם העוף מיתלח משום דלחית
על הספק והכי יאמרו א' כפ"ק
דגדרים (דף י.) והשתא מסקינן דבעל
מיעקר עקר וקשה מאי שנא הכא
מייתי בוקר מיתלח דר' אלעזר הכהן
ולעיל לא מייתי לה דקאמר לעולם
מיעקר עקר וכיון דלירכס כפרה הוה
יורכ' ע"כ נראה דגרסינן¹ הכי כיון
דלא לירכס כפרה הוה ליה כחטאת
שמתו בעליה והכי מירשו לעולם
[ומיעקר] עקר ומ"מ כיון שהקדישה
לא נפקא לחולין וכי היצר לה הוה לה
כחטאת שמתו בעליה אז נמי לגרסא
הפסוקים נמי תיחא דלעיל לא עדידון
מכל וכל כר' אלעזר דאין קרב אבל
הכא דקרב מייתי שפיר מיתלח דרבי
אלעזר דהוי כווייתא מכל וכל:
תא שבע דרביא בהדיא היא
מותרת וחבירתה אסורה אלא רבע'²

מינו גי'א אין זא שטעט הש"ס וי"ל דההיא ארומאנא ליה כ"ל אלעזר
 איהי הריני כמותיך שתיך מותרת דמשמע אריני כמותיך כ"ל דרביך
 איהי מהיה מותרת בהרבה מותרתה כיון דמינו גי'א אין מירות
 דאין מירות פחות מל' יום דמתן בפרק קמא (נעל ה.) ואומר ר"י
 וט' אם אמה הכי מאס דמשמע ליה לר"ש דהכי קאמרה לה אם סופך
 לגלות דה"ק אלא להוסיף וגם איהי ס"ק מודה ליה ואומר מהר"ק
 (ל' נכותותיו) אלא להיות (במותרין) ובהא סליגי רבנן ור"ש
 חמא ה"י ע"י בכשר וכו' ש"ס"ם פהו כ"י פתחים אינש במעיקרא
 כר חמא אחר שזרקו' הדמים ואמר ככר זה עלי בכשר וכו' שלמים
 ומיעביד ליה כי אמר ככר זה עלי בכשר וכו' שלמים אי' דעת
 קור או שאל דעמו בכשר שלמים שהאל אחר וזיקה דאיהי וגם הככר
 ודמי הפסיעותא שפסט הש"ס כנרתיא דמנא' דלדא היא מותרת
 ועולם מיעקר עקר כדאסיקנא מההיא דמציא חטאת העוף ואינה
 נלומד מיפסקה נפשה להיות כמותה עד שלא יפד לה בעלה שהיא
 נדרה למפסד כדאשכחן דרמי כר חמא מנציא ליה הכי אי אמרינן
 ש' פסיע' ל' דמעיקרא קמחסי' ועוד דהתם כעני' דרמי כר חמא
 אי אמר כמעיקרא מתחסי' אמור אכל גבי הפדא דבעל אי מיעקר
 ש' שהרי הנדר כאילו לא חל מעולם ועוד דמאי שאל מחמתי' דקמתי
 (ובכא) צענין למימר אפי' אם הבעל עקר הנדר מעיקרו חזירה
 השרתה (ומזה) ל' לנדר נפשו מעיקרא והלכך כדשמייר הראשון הי'
 כ' לאשמו' אלא חרעו טעמא מנזירה הכחוש הלכך אפי' אי מיעקר
 ק' וע"ק דהשתא מר וזוטרא בעי למימר אפי' אי בעל מיעקר קעקר
 י' שדרכו בניזר ושמישה חזירה ואמרה ואני אי אחרת מיעקר קא'
 ובר הכי כ' דמי מי דמי הכס כיון דלמרא הכי עלי בכשר וכו' שלמים
 י' וזוטרא ד"ל ומי דמי וכו' מלימיה דמר וזוטרא איהי ולשון מר
 י' כ' לומר דמעות דמעיקרא קמחסי' (ומה) ודיוקא ועוד מר
 כ' דמעיקרא קמחסי' דמפרש ואזיל ויש ליישב בדוחק דמשום הכי
 י' נעמלה אלא כפרה אלא נאמר לה הכא דמעיקרא קמחסי' (ואם
 י' נעמלה אלא כפרה אלא נאמר לה הכא דמעיקרא קמחסי' (ואם
 י' נעמלה אלא כפרה אלא נאמר לה הכא דמעיקרא קמחסי' (ואם

חמא' נמי תמידי בלילי וקלי וקלי נזחא דלילי' נפשי' וזכר' וזכר' חמא' כלומר מפשוט מן ברייתא דצ"י דרמי בר חמא דרי הרי' ג' דחברתה יודעת שזאת האשה יכולה לנא לילי היחר ע"י שיפר' וס' אלי ה"י יומא כשאמר כבר זה כבשר וזנא שלמים דבשי למימר' משום דבשעת איסור חבירתה נדרה ואמרה ואני כלל דרמי בר חמא' ואי' לא קסוניה [כחצ"ל] ל' דבשעת דרמי בר חמא נמי איירי כהה"ג' דרמי אקוניה נגדרהי (המס' דקלאמר הרי עלי כבשר וזנא שלמים בגמרא אינה מלישנא דרמי בר חמא דרמי בר חמא לא אמר' אמר וזיקא שמתפס אחר וזיקא ויכול להיות דלפני וזיקא שאלה' דרש לה היקס' צ"י' המקביל (צ"י קי). לענין עובר כל תלין וצפרק' ש"ס' מתפש' בזהב פנים כהניא אי' נשאלה' ל' לנולחא צ"י המדרש' דמי דהס' כיון דאמר הרי עלי כבשר וזנאי שלמים אע"ג דלאחר' דרמי דבשר לענין אקסור לאכול חוץ לירושלים וה"ה דמאי למימר דלית' וכן וכן לזמן וחדא מנייהו נקט כלומר הס' אינא למימר אלא' לימא אחר' שיש כבשר קדוש גס אחר וזיקא לענין חוץ א"י' וזאת האשה שאמר הרי עלי לו לומר דרמי' ר' דעתה אעתיקלא' וזל' לה בעלה פ"י ינינא אחר ההפדה אחר שנשטען והכל' לו האיסור' ו' לחיפוסא' א"כ אין כלל איסור כלל וזמה מיטעי להתפס' אחר' דבשר גס כבשר אחר וזיקא לענין חוץ וזמה מילי דפרשימי:

